

VI.

Nüüd sadla seitsekümmend kolm aastat teed aeti Pranpurri maa piirst meie usso öppetojat Paul Kerhardit ärra. Kül Pranpurri wallitseja olli isseggi meie usko; ogga sel aial ell meie usso rahwa keskis paisguti paljo sõnna riidlemisi lükumas. Watata, kes endid targemaks arvastid, kui sünnyib arvata, teggid mõnda uut seadust, ja ka seddasuggust, et koormasid rahwa hinged ja sundisid digeks tunnistama ja uskuma, mis innimesed Jummal a sõnna kõriva seadnud. Ei Paul Kerhard ei annud ennast mitte nisugguse võõra ikke alla sundida, ja sai sepärrast Pranpurri maalt ärraaetud. Ihhoo poolt kül tulli temmale se läbbi tulli lätte, sest temmal ei olnud warrandust, kust olleks ellamist sanud ennesele, naesele ja lastele; agga et hing on paljo kallim kui ihho,

siis olli ka temma melest paljo parrem: ihhus piisut kannatada, kui hinges ja waimus iggaveste häddha ja waewa nähha. Jummal olli temma lotus!

Hakkas mees siis omma stega teeles Sakseni maa poolde, et kül isse ei teadnud kuhu piddi põrama. Seal, kuhu nemmad kord teekäimisest vässinud õma tale jäiwad, nuttis ja kaebas temma naene: „Oh kuhu nüüd peame põrama, ja kuhu nimikaks veel peame jáma!” Et Kerhard kül isseggi olli kurvaastatud ja murrest waevatud, siiski vastas temma omma naesele: „Heida omma teed Jehowa peale ja loda Temma peale, kül Temma toimetab Edik hästi!” Agga et ka temma ennesegi silmi wet korjas, kui naese nukra mele párrast temma südda halledaks läks, siis